Ність тишини ніде у нас в таборі...
Оксана Лятуринська.

За стінкою хідня, і сміх, і гамір:
ось раптом сварка, потім хтось регоче.
Що їм до того, що в святій нестямі
дурний поет писати вірші хоче!
О демократіє благословенна!
Ми всі лиш люди, всі створіння Божі.
Тут кожний скількись там кальорій денно
в піснях і сварці витрачати може.
І ти, поете, запихайсь горохом
та мрій щодня про сало і ковбаси.
Давно вже заросла чортополохом
в твоїй країні стежка до Парнасу.
1947.